

Man har sagt, at den der troer at kunne gjøre Indsigelse mod den i Lovforslagets Paragraph indeholdte Bestemmelse, fordi han formener at have Eiendomsret til en Deel af Udmarken, kan henvende sig med denne sin Indsigelse til Noget, der kaldes en Domstol. Denne Indsigelse og denne Eiendomsretsaa stand, som den Enkelte troer at kunne gjøre gjældende, kan imidlertid forstaaes paa en dobbelt Maade. Der kan reises en Indsigelse, som gjøres gjældende imod hele den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets første Paragraph, saaledes, at den Enkelte siger: „Nei, jeg vil qva Hartkornseier vedblive særligt at bruge og beholde det, der ved den tidligere foregaaende Udfikning er mig tillagt, eller jeg forlanger i det Ringeste, at den mig tilkomende Andeel bliver mig særligt tillagt ved en ny speciel Udfikning“. Men man kan ogsaa tænke sig, at der opstaaer en Mand, som siger: „Jeg forlanger mig dette Stykke Udmark tillagt, ikke ifølge de almindelige Bestemmelser, thi jeg har slet ikke været Evtager i Udmarken og fordrer mig altsaa ikke denne Deel af den anvist med Hensyn til den nye Form, hvorunder den nu skal besiddes og benyttes, men jeg gjør en aldeles speciel Ret til et enkelt bestemt Stykke gjældende, hvilket jeg har en særegen Retstitel til at tilegne mig, saa at det altsaa slet ikke bør falde ind under den i Lovens § 1 givne Bestemmelse for Udmarksjorderne i Almindelighed“. I dette sidste Tilfælde forstaaer jeg nu meget godt, at der ikke bør udelukkes en Recurs til Domstolene, thi der er jo Spørgsmaalet i Virkeligheden det, om det paa gjældende Stykke kan henregnes til de under Lovens Omraade og navnlig under dens § 1 faldende Udmarker, eller om det kun ved Misbrug er blevet henregnet under Udmarkerne og derved er en paa en privat Adkomst heraaende Eiendomsaa stand. Forelaa der et saadant Tilfælde, synes Sagen derom mig imidlertid rettest at maatte henvises til de almindelige Domstole. Jeg kunde alligevel forstaae, at man, for at faae saadanne Retstrætter afgjorte hurtigt og uden stor Bekostning, oprette en særlig Domstol for dem. Saaledes opfatte jeg derfor ogsaa § 2 i Lovforslaget strax, da det var kommet tilbage fra Folkethin-

get; jeg antog altsaa, at hvis en enkelt Mand i et Sogn skulde reise Indsigelse imod Bestemmelsen i § 1 om, at Udmarksjorderne skulde tilfalde Communen, støttende sig paa, at han havde retsligt Grav paa at faae en Deel deraf udlagt som sin Eiendom, kunde han kun for sit Vedkommende faae Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene, nu ved den ifølge § 2 oprettede nye Slags Domstol; de Dvrige derimod, som ikke reiste Sag, — thi man vil jo ud fra, at der i Almindelighed var en Strømning paa Det for at faae Sagen ordnet paa den Maade, som i Lovforslagets § 1 er foreslaaet, — vilde ikke faae Noget med den saaledes reiste Retssag at gjøre. Vandt Manden altsaa sin Proces, vilde han derefter faae sit Stykke udlagt, men den Dvrige Ford blev i Enhold til Lovforslagets § 1 Communeeiendom; tabte han Sagen, blev Communen den eneste Adkomstberettigede. Dette, antog jeg saaledes, var Meningen, og saaledes som Lovforslagets § 2 foreligger fra Folkethinget, kan jeg ikke forstaae Ordene anderledes. Der siges nemlig i Begyndelsen af denne nye § 2, at „saafremt Noget af et Sogns Beboere maatte ansee sig for berettiget til at erholde udlagt som Eiendom en Deel af Udmarksjorderne“, saa skal han under Fortabelse af sin formeentlige Ret anmelde, at han vil gjøre den gjældende Aarets lig Beh. der skal derefter andrages om Besættelse af en Commission, og naar Commissionen saa er nedsat, skal den, efterat have hørt de forskjellige Parter, endelig afgjøre Sagen uden videre Appel; der staaer, at Sagen bliver endelig at afgjøre af Commissionen „under en saavidt muligt summarisk Proces“. Nu kan jeg ikke ved de Ord at „Sagen bliver at afgjøre“, forstaae andet end at der kun er Tale om den enkelte Sag, der af en bestemt Mand er reist. Jeg faae nu rigtig nok, at Begyndelsen af Bde Stykke af § 2 om Sagsnaar disse Andragender, ere komne Commissionen ihænde, har den i hvert Sogn for sig, hvor der af Noget er reist Sag i den omhandlede Henseende, først at søge at tilvejebringe mindelig Overenskomst, om fornødent, ved Forhandling med Sogneforstanderskabet og samtlige Sognets faste Beboere, saavel Hartkornseiere som Huusmænd, ikke syntes at staae